

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.803 van 29 maart 2004
in de zaken G/A. 80.125/IX-1435
84.891/IX-1889
85.490/IX-1929
90.093/IX-2263
90.094/IX-2264.**

In zake : Alain THIELENS,
die woonplaats kiest bij
advocaat G. VAN GRIEKEN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Vossendreef 4, bus 29

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Landsverdediging.

D E R A A D V A N S T A T E, I X e K A M E R,

Gezien een eerste verzoekschrift dat Alain THIELENS op 3 september 1998 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “de ministeriële beslissing nr. 5065 van 8 juli 1998 houdende weigering van de aanvraag tot tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk regime) om de reden dat «heeft geen 15 jaar werkelijke dienst in het actief kader»”(G/A. 80.125/IX-1435);

Gezien een tweede verzoekschrift dat Alain THIELENS op 21 juni 1999 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “de ministeriële beslissing n° 5065 van 8 juli 1998 houdende weigering van de aanvraag tot tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk regime) om de reden dat «heeft geen 15 jaar werkelijke dienst in het actief kader»” (G/A. 84.891/IX-1889);

Gezien een derde verzoekschrift dat Alain THIELENS op 17 juli 1999 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van :

- “1° de ministeriële beslissing van 9 september 1998 houdende weigering van de aanvraag van 23 juli 1998 tot tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk regime) met ingang op 1 oktober 1998 (...);
- 2° de beslissing(en) houdende weigering om enerzijds voormeld ministerieel besluit in te trekken en om anderzijds een nieuwe beslissing inzake voormelde TALO(-T)-aanvraag uit te vaardigen” (G/A. 85.490/IX- 1929);

Gezien een vierde verzoekschrift dat Alain THIELENS op 8 maart 2000 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van :

- “1° het K.B. n° 2467 van 1 oktober 1999 en de ministeriële beslissing dd. 20 september 1999 tot weigering van de TALO(-T)-aanvragen en tot «toestaan van het gevraagde ontslag»;
- 2° de ministeriële beslissing (aangegeven in een brief) dd. 2 februari 2000 houdende bevestiging van de beslissingen, vermeld in «voorwerp 1°», en houdende, meer algemeen, weigering van «uw TALO(-T)-aanvragen»” (G/A. 90.093/IX-2263);

Gezien een vijfde verzoekschrift dat Alain THIELENS op 8 maart 2000 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van :

- “1° de ministeriële beslissing (aangegeven in een brief) dd. 2 februari 2000 houdende weigering van «uw TALO(-T)-aanvragen» en houdende mogelijkerwijze ook bevestiging van de (eerste) ministeriële beslissing dd. 20 september 1999 tot weigering van de TALO(-T)-aanvragen
- 2° het K.B. n°. 2467 van 1 oktober 1999 en de ministeriële beslissing dd. 20 september 1999 tot weigering van de aanvragen”(G/A. 90.094/IX-2264);

Gelet op het arrest nr. 82.909 van 18 oktober 1999 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 8 juli 1998 wordt verworpen en de uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld (de zaak G/A. 84.891/IX-1889);

Gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging van 11 december 1999;

Gelet op het arrest nr. 83.544 van 22 november 1999 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 9 september 1998 en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en het opleggen van een dwangsom worden verworpen en de uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld; (de zaak G/A. 85.490/1X- 1929)

Gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend op 11 december 1999;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2002 tot voeging van de zaken;

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 4 februari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van luitenant-kolonel militair administrateur R. GERITS;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

Op 21 november 1980 neemt Alain THIELENS, geboren op 21 november 1964, voor zeven jaar dienst bij de Krijgsmacht in de hoedanigheid van leerling van de Koninklijke Kadettenschool. Op 29 augustus 1983 wordt hij toegelaten tot de Koninklijke Militaire School. Op 25 september 1985 wordt hij aangesteld in de graad van onderluitenant en opgenomen in het korps van de officieren van het niet-varend personeel van de luchtmacht.

Op 25 december 1988 wordt verzoeker benoemd tot de graad van onderluitenant van het vliegwezen. Op 26 september 1989, respectievelijk 26 september 1994 wordt hij benoemd tot de graad van luitenant en kapitein van het vliegwezen.

1.2. Op 24 december 1996 vraagt verzoeker een tijdelijke ambtsontheffing wegens gezinsredenen aan voor de periode van 1 april 1997 tot 12 oktober 1998. Op 21 februari 1997 staat de minister van Landsverdediging deze tijdelijke ambtsontheffing toe.

1.3. Op 11 juni 1998 doet verzoeker een aanvraag tot toekenning van een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking -tijdelijke maatregel- (hierna afgekort: TALO-(T)) met ingang op 13 oktober 1998. Hij vraagt tevens de

toelating om een beroepsactiviteit te mogen uitoefenen als ingenieur telecommunicatie.

Met een nota van 24 juni 1998 zendt de chef van de Generale Staf het dossier ter beslissing aan de minister van Landsverdediging. Hij wijst erop dat verzoeker niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet, vermits hij niet in actieve dienst was op het ogenblik van de aanvraag en geen vijftien jaren werkelijke dienst in het actief kader heeft volbracht. Hij verleent "ongunstig" advies met betrekking tot de aanvraag van verzoeker.

Op 8 juli 1998 weigert de minister van Landsverdediging de aanvraag tot TALO-(T) met de volgende motivering: "Heeft geen 15 jaar werkelijke dienst in het actief kader". Deze beslissing maakt het voorwerp uit van het eerste en tweede verzoekschrift tot nietigverklaring. Zij wordt op 16 juli 1998 ter kennis van verzoeker gebracht.

1.4. Op 23 juli 1998 doet verzoeker een nieuwe aanvraag tot het bekomen van een TALO-(T) met ingang op 1 oktober 1998. Hij vraagt tevens de toelating om een beroepsactiviteit te mogen uitoefenen als ingenieur telecommunicatie. In de bijlage bij het aanvraagformulier argumenteert verzoeker dat hij meer dan vijftien jaar dienst heeft en dat de minister een gelijkaardig verzoek van een ander officier wel heeft ingewilligd.

Met een nota van 7 augustus 1998 zendt de chef van de Generale Staf het dossier ter beslissing aan de minister. Hij wijst erop dat verzoeker één jaar, vier maanden en negenentwintig dagen te kort komt om aan vijftien jaren werkelijke dienst in het actief kader te komen en verleent een "ongunstig" advies.

1.5. Op 24 augustus 1998 doet verzoeker een aanvraag tot het bekomen van een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden van twaalf maanden met ingang op 13 oktober 1998, dit is in aansluiting op de periode van tijdelijke ambtsontheffing wegens gezinsredenen. Verzoeker doet deze

aanvraag "in afwachting van een oplossing van het TALO-(T) geschil" en verduidelijkt dat zijn voorkeur uitgaat naar een TALO-(T).

1.6. Op 9 september 1998 weigert de minister van Landsverdediging de aanvraag van 23 juli 1998 tot toekenning van een TALO-(T) met de volgende motivering : "Heeft GEEN 15 jaar werkelijke dienst (Ref A16 - Y10 - Art 20). " Dit is de eerste bestreden akte in de zaak G/A. 85.490/IX-1929, het derde beroep. Zij wordt met een nota van 18 september 1998 ter kennis van verzoeker gebracht.

1.7. Op 4 oktober 1998 staat de minister van Landsverdediging de aangevraagde tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden met ingang van 13 oktober 1998 toe. Op 13 oktober 1998 wordt verzoeker daarvan in kennis gesteld.

1.8. Bij arrest nr. 52/99 van 26 mei 1999 vernietigt het Arbitragehof artikel 10, 1°, van de wet van 12 december 1997 tot bekrachtiging van de koninklijke besluiten genomen met toepassing van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, en van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, in zoverre het de bekrachtiging inhoudt van artikel 20, § 1, eerste lid - wat betreft de woorden «met uitzondering van de officier-geneesheer, de officier-apotheker, de officier-tandarts en de officier-dierenarts» en het 3°- en tweede lid, artikel 21, § 2, tweede lid, en artikel 27, § 4, vierde lid, van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 tot instelling van de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en de regeling van de halftijdse vervroegde uitstap voor sommige militairen en tot wijziging van het statuut van de militairen met het oog op de instelling van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking.

1.9. Op 21 juni 1999 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in tot toekenning van een TALO-(T) vanaf 1 oktober 1999. Hij vraagt tevens de toelating om een beroepsactiviteit te mogen uitoefenen als ingenieur telecommunicatie. "In

ondergeschikte orde” vraagt verzoeker ontslag op 1 oktober 1999 en “in zeer ondergeschikte orde” vraagt hij een verlenging van zijn tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden op 13 oktober 1999.

Op 14 juli 1999 adviseert de Staf van de Luchtmacht als volgt :

"Ongunstig. Wegens de trend in het bestand Offr. LuM kan de LuM geen toestanden ondersteunen die het vertrek van Offr. in de hand werken.

Gunstig voor ontslag."

1.10. Op 30 juli 1999 zendt de minister van Landsverdediging de volgende brief aan verzoeker :

"Met het verzoekschrift A. 80.125/IX-1435 vraagt u aan de Raad van State de vernietiging van de ministeriële beslissing nr. 5065 van 18 september 1998 houdende weigering van uw aanvraag tot tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking, tijdelijk regime met ingang van 13 oktober 1998 op basis van het motief dat u nog geen 15 jaar werkelijke dienst als niet soldijtrekkende in het actiefkader hebt.

Met het arrest nr. 52/99 van 26 mei 1999 heeft het Arbitragehof de bekrachtiging door de wetgever van het artikel 20, § 1, eerste lid, 3° van het koninklijk besluit van 24 juli 1997, dat voorzag in de voorwaarde dat de aanvrager vijftien jaar werkelijke dienst als niet soldijtrekkende moest hebben volbracht om te kunnen genieten van een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking, tijdelijk regime, vernietigd.

Om deze reden trek ik de beslissing van mijn voorganger van 8 juli 1998 houdende weigering van uw aanvraag in.

Na opnieuw advies te hebben ingewonnen bij uw hiërarchische overheden met betrekking tot uw aanvraag, waarbij u desgevallend in de mogelijkheid zult gesteld worden om verweer te laten gelden, zal ik een nieuwe beslissing nemen (...)"

1.11. Op 10 augustus 1999 zendt de minister van Landsverdediging de volgende brief aan verzoeker :

"Op basis van het arrest Nr. 52/99 van 26 mei 1999 van het Arbitragehof en rekening houdend met uw verzoekschrift A. 85.490/IX-1929 bij de Raad van State, beslis ik om de weigering van mijn voorganger van 9 september 1998 van uw aanvraag tot tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking, tijdelijk regime (TALO-T), in te trekken.

Na het advies te hebben ingewonnen van de militaire autoriteiten, waarbij u desgevallend een verweer zal kunnen laten gelden, zal ik een beslissing nemen met betrekking tot uw aanvraag tot TALO-T met ingang op 1 oktober 1998 (...)"

1.12. Met een nota van 23 augustus 1999 zendt de chef van de Generale Staf het dossier met betrekking tot de aanvraag van 21 juni 1999 voor beslissing aan de minister van Landsverdediging. Hij vermeldt dat verzoeker een tijdelijke ambtsontheffing wegens gezinsredenen verkreeg voor achttien maanden en twaalf dagen vanaf 1 april 1997 en vervolgens een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden voor twaalf maanden vanaf 13 oktober 1998. Hij wijst erop dat nu een TALO-(T) wordt gevraagd vanaf 1 oktober 1999, dat indien die tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking wordt geweigerd, betrokkene zijn ontslag aanvraagt op 1 oktober 1999 of een verlenging van zijn tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden vanaf 13 oktober 1999. Hij merkt op dat betrokkene "aan de wettelijke voorwaarden" voldoet, verleent een "ongunstig" advies met betrekking tot de aanvraag tot een TALO-(T) en verleent een "gunstig" advies met betrekking tot de aanvraag tot ontslag.

1.13. Op 20 september 1999 neemt de minister van Landsverdediging een beslissing over de aanvraag van 21 juni 1999. Besloten wordt de tijdelijke ambtsontheffing te weigeren en het gevraagde ontslag toe te staan, op grond van de volgende motivering :

"Motivering in rechte: Artikel 20 § 2 van het KB van 24 juli 1997 betreffende o.m. de loopbaanonderbreking.

Artikel 15 bis § 1 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut van de officieren.

Motivering in feite:

Uit de samenlezing van de twee geciteerde artikelen volgt dat het bekomen van een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk stelsel) geen absoluut recht is, maar onderworpen is aan een beoordeling van de minister, die in redelijkheid het individueel belang kan afwegen tegenover het algemeen belang.

In casu blijkt dat bij de categorie der ingenieurs in de specialiteit telecomunicaties, de personeelsituatie deficitair is. Deze toestand is onder meer het gevolg van de afvloeiing van ingenieurs die in chronologische orde reeds

vroeger een aanvraag hadden ingediend. De rekruteringsbeperkingen opgelegd sedert 1993 hebben eveneens het potentieel aan ingenieurs gevoelig doen afnemen. Wegens de opleidingsduur van een ingenieur enerzijds en de termijn voor het verkrijgen van de vereiste expertise en ervaring anderzijds, kan deze situatie niet op korte termijn omgebogen worden.

De loopbaanonderbreking is ingevoerd om het personeelsovertal weg te werken. Er blijkt in uw personeelscategorie geen overtal meer te bestaan. Omwille van die redenen kan ik geen gunstig gevolg geven aan uw aanvraag tot tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking in het tijdelijk stelsel.

Gezien u voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor het bekomen van een ontslag, kan ik daarentegen wel ingaan op deze vraag."

Deze ministeriële beslissing van 20 september 1999 is de eerste bestreden handeling in de zaak G/A. 90.093/IX-2663 -het vierde beroep- en de tweede bestreden handeling in de zaak G/A. 90.094/IX-2264 -het vijfde beroep.

1.14. Bij koninklijk besluit nr. 2467 van 1 oktober 1999, bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 19 februari 2000, wordt het ontslag uit het ambt dat verzoeker bij het kader der beroepsofficieren van de luchtmacht bekleedt, aangenomen op 1 oktober 1999. Hij gaat op deze datum, met zijn graad en zijn anciënniteit over naar het korps der reserveofficieren van de luchtmacht, korps van het niet-varend personeel.

In de aanhef van het besluit wordt verwezen naar de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren van de land-, de lucht- en de zeemacht en van de medische dienst en der reserveofficieren van alle krijgsmachtdelen en van de medische dienst, inzonderheid de artikelen 20, 21, 35 en 55, naar het koninklijk besluit van 7 april 1959 betreffende de stand en de bevordering der beroepsofficieren van de land-, de lucht- en de zeemacht en van de medische dienst, inzonderheid artikel 20, en naar het koninklijk besluit van 25 september 1959 betreffende het statuut der reserveofficieren, inzonderheid de artikelen 2 en 11.

Dit koninklijk besluit van 1 oktober 1999 is de eerste bestreden handeling in de zaak G/A. 90.093/1X-2663 en de tweede bestreden handeling in de zaak G/A 90.094/IX-2264, respectievelijk het vierde en vijfde beroep.

1.15. Op 2 februari 2000 schrijft de minister van Landsverdediging aan verzoeker het volgende :

"Op 24 december 1996 vroeg u een tijdelijke ambtsontheffing wegens gezinsredenen van 1 april 1997 tot 12 oktober 1998. Mijn voorganger besliste op 21 februari 1997 om u het gevraagde toe te staan. Op 11 juni 1998 vroeg u een TALO(T) met ingang op 13 oktober 1998. Deze aanvraag werd op 8 juli 1998 geweigerd omdat u geen 15 jaar werkelijke dienst in het actief kader had. Op 23 juli 1998 vroeg u een TALO(T) met ingang op 1 oktober 1998. Deze aanvraag werd op 9 september 1998 opnieuw geweigerd omdat u geen 15 jaar werkelijke dienst had. Op 24 augustus 1998 vroeg u een TAPA vanaf 13 oktober 1998. Op 4 oktober 1998 besliste mijn voorganger om deze ambtsontheffing toe te staan. Op 21 juni 1999 vroeg u een TALO(T) vanaf 1 oktober 1999, in ondergeschikte orde ontslag op dezelfde datum, in zeer ondergeschikte orde verlenging TAPA op 13 oktober 1999. Op 20 september 1999 besliste ik om het gevraagde ontslag toe te staan.

Ondertussen heeft u diverse beroepen ingesteld voor de Raad van State waarbij u de voornoemde weigeringen tot TALO(T) bestrijdt. Op 30 juli 1999 en 10 augustus 1999 heb ik om technisch-juridische redenen beslist om de weigeringen tot TALO(T) van mijn voorgangers in te trekken, en heb ik u aangekondigd een nieuwe beslissing terzake te zullen nemen.

Uit de gegevens, vermeld in de eerste paragraaf hierboven, blijkt dat u sinds 1 april 1997 niet meer in werkelijke dienst bent (cf. de artikelen 5 en 6 van de wet van 20 mei 1994 betreffende de aanwending van de krijgsmacht, de paraatstelling, alsook betreffende de periodes en de standen waarin de militair zich kan bevinden - Reg A16-Q1). Het koninklijk besluit van 24 juli 1994 tot instelling van de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en de regeling van de halftijdse vervroegde uitstap voor sommige militairen en tot wijziging van het statuut van de militairen met het oog op de instelling van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking, met toepassing van artikel 3, § 1, 1° van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, (Reg A16-Y10), artikel 20, § 1, 2°, vereist dat men in werkelijke dienst is op het ogenblik dat een TALO(T) aangevraagd wordt. Om die reden weiger ik dan ook uw aanvragen tot TALO(T). Daar ik terzake slechts over een gebonden bevoegdheid beschik, is het zinloos nog verder adviezen in te winnen (...)"

Deze beslissing van 2 februari 2000 is de eerste bestreden akte in de zaak G/A 90.094/IX-2264 -het vijfde beroep- en de tweede bestreden akte in de zaak G/A. 90.093/1X-2663 -het vierde beroep.

2. De zaken G/A. 80.125/IX-1435 en G/A. 84.891/IX-1889.

Overwegende dat de minister van Landsverdediging op 30 juli 1999 de beslissing van 8 juli 1998 houdende weigering van de aanvraag tot TALO-(T) ingetrokken heeft; dat deze intrekkingbeslissing van 30 juli 1999 niet met een ontvankelijk annulatieberoep bestreden is, zodat ze in rechte definitief en onaantastbaar is; dat de annulatieberoepen bij gebrek aan voorwerp onontvankelijk zijn;

3. De zaak G/A. 85.490/IX-1929.

3.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord aanvoert dat de minister de beslissing van 9 september 1998 houdende de weigering van de aanvraag tot toekenning van een TALO-(T) ingetrokken heeft, zodat het annulatieberoep wat betreft de eerste bestreden beslissing en het eerste deel van de tweede bestreden beslissing geen voorwerp meer heeft; dat zij betoogt dat de minister met zijn brief van 10 augustus 1999 aan verzoeker ook medegedeeld had dat hij de intentie had om een nieuwe beslissing te nemen, zodat het annulatieberoep, in zoverre het gericht is tegen de weigering om een nieuwe beslissing inzake de voormelde TALO-(T)-aanvraag te nemen, evenmin nog een voorwerp heeft en dat verzoeker de procedure voorzien in artikel 14, tweede lid, -thans artikel 14, §3- van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet gevolgd heeft, zodat er geen sprake kan zijn van een stilzwijgend weigeringsbesluit;

3.2.1. Overwegende dat de minister van Landsverdediging bij brief van 10 augustus 1999 aan verzoeker medegedeeld heeft dat hij zijn beslissing van 9 september 1998 ingetrokken heeft; dat het beroep tegen dat weigeringsbesluit en

tegen de weigering om het weigeringsbesluit in te trekken dan ook geen voorwerp meer heeft;

3.2.2. Overwegende dat, in zoverre het beroep betrekking heeft op de weigering om een nieuwe beslissing te nemen over zijn TALO-(T)-aanvraag, uit het administratief dossier van deze zaak niet blijkt dat een dergelijke expliciete beslissing van de minister bestaat terwijl er ook niet uit opgemaakt kan worden dat verzoeker de nodige stappen heeft gezet om overeenkomstig artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State ontvankelijk een beroep te kunnen instellen tegen een stilzwijgend tot stand gekomen weigeringsbesluit;

3.3. Overwegende dat de exceptie opgeworpen door de verwerende partij gegrond is;

4. De zaken G/A. 90.093/IX-2263 en G/A. 90.094/IX-2264.

4.1. Overwegende dat de verzoekschriften in de zaak G/A 90.093/IX-2263 en G/A 90.094/IX-2264 slechts van elkaar verschillen op het vlak van de formulering van het voorwerp van het beroep; dat die twee beroepen samenvallen;

4.1.1. Overwegende, wat het eigenlijk voorwerp van de beroepen betreft, dat blijkens de termen van de verzoekschriften de vernietiging wordt gevorderd van enerzijds het koninklijk besluit van 1 oktober 1999 en de ministeriële beslissing van 20 september 1999 waarbij zijn TALO-(T)-aanvragen verworpen worden en zijn ontslagaanvraag ingewilligd wordt en anderzijds van de in de brief van 2 februari 2000 vervatte beslissing van de minister waarbij deze zijn beslissingen van 20 september 1999 bevestigt en meer algemeen, de TALO-(T)-aanvragen van verzoeker verwerpt; dat verzoeker betoogt dat hij, bij gebrek aan kennisgeving van de documenten waarop de beslissingen zijn gesteld, ervan uitgaat dat “het weige-

ringsmotief van de TALO-(T)-weigering d.d. 20 september 1999 identiek is aan het -algemeen- motief dat in de brief van 2 februari 2000 werd aangegeven”, maar dat het voor hem toch onduidelijk is of de brief van 2 februari 2000 te zien is als de bevestiging van de ministeriële weigering van 20 september 1999 waarbij al zijn TALO-(T)-aanvragen werden verworpen, dan wel of daarin de formele motivering is opgenomen voor de beslissing van 20 september 1999;

4.1.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat de ministeriële beslissing van 20 september 1999 betrekking heeft op de weigering van de TALO-(T)-aanvraag die verzoeker op 21 juni 1999 heeft ingediend -zijn derde aanvraag-, terwijl de brief van 2 februari 2000 betrekking heeft op de weigering van de twee vorige TALO-(T)-aanvragen die verzoeker in 1998 had ingediend en waarover de minister, nadat hij zijn originele beslissingen van 8 juli 1998 en 9 september 1998 dienaangaande op 30 juli 1999 en 10 augustus 1999 had ingetrokken, opnieuw diende te beslissen; dat zij betoogt dat, aldus, de beslissing van 2 februari 2000 niet de bevestiging inhoudt van het besluit van 20 september 1999;

4.1.3. Overwegende dat verzoeker daarop repliceert dat uit de brief van 2 februari 2000 opgemaakt kan worden dat de minister drie beslissingen genomen heeft over de weigering van de TALO-(T) en dat de derde beslissing de bevestiging inhoudt van de weigeringsbeslissing van 20 september 1999;

4.1.4. Overwegende dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat de ministeriële beslissing van 20 september 1999 betrekking heeft op de aanvraag die verzoeker op 21 juni 1999 heeft ingediend om een TALO-(T)-regeling te verkrijgen vanaf 1 oktober 1999 -zijn derde aanvraag-, terwijl de brief van 2 februari 2000 een vervolg is op de eerdere beslissingen van de minister aangaande de eerste twee TALO-(T)-aanvragen, zonder dat daarbij teruggekomen wordt op de inhoud van de beslissing van 20 september 1999;

Overwegende aldus dat de beroepen gericht zijn tegen enerzijds de ministeriële beslissing van 20 september 1999 tot weigering van de vraag van

verzoeker om de TALO-(T)-regeling te verkrijgen vanaf 1 oktober 1999 -weigering die gesteund is op de inhoudelijke beoordeling van het dienstbelang- en tot inwilliging van de subsidiaire vraag om ontslag en tegen het koninklijk besluit nr. 2.467 van 1 oktober 1999 waarbij de ministeriële beslissing geformaliseerd is en anderzijds tegen de ministeriële beslissing van 2 februari 2000 waarbij de aanvragen van verzoeker van 11 juni 1999 en 23 juli 1999 om vanaf 13, respectievelijk 1 oktober 1998 de TALO-(T)-regeling te verkrijgen, worden geweigerd -weigering die gesteund is op artikel 20, § 1, eerste lid, 2°, van het koninklijk besluit van 24 juli 1997, dat vereist dat de betrokkene in werkelijke dienst is op het ogenblik van de aanvraag;

4.2.1. Overwegende, wat het belang betreft, dat verzoeker in zijn verzoekschriften betoogt dat hij tot drie keer toe een aanvraag heeft ingediend om een TALO-(T)-regeling te verkrijgen en dat die regeling -die hij “prioritair” had gesteld ten opzichte van het vrijwillig ontslag- “interessanter (is) dan vrijwillig ontslag”; dat hij daaraan toevoegt dat hij er ook belang bij heeft “formeel de aanvaarding van het vrijwillig ontslag te betwisten”, aangezien, wanneer aangenomen wordt “dat zijn prioritaire TALO-(T)-aanvraag ten onrechte geweigerd werd, het aansluitend vast komt te staan dat het ondergeschikt aangevraagd ontslag onwettelijk is”, zodat de desbetreffende beslissing ook vernietigd moet worden om ruimte te scheppen voor het toekennen van de aangevraagde TALO-(T);

4.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat verzoeker, op het ogenblik van zijn derde aanvraag tot toekenning van TALO-(T), “genoot van een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden”, dat hij derhalve niet “in werkelijke dienst was op het ogenblik van de aanvraag”, zodat de minister “verplicht was om de aanvraag te weigeren” en dat, meer nog, de minister “in iedere hypothese gehouden zal zijn tot het weigeren van de aanvraag”; dat zij daaruit afleidt dat verzoeker geen voordeel kan halen uit een vernietiging, zodat hij geen belang heeft bij het beroep;

4.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord stelt dat de door de verwerende partij opgeworpen exceptie verband houdt met de

grond van de zaak, aangezien hij in zijn tweede middel precies aanvoert dat de vereiste om in werkelijke dienst te zijn, vervat in artikel 20, § 1, eerste lid, 2°, van het koninklijk besluit van 24 juli 1997, ongrondwettig is en hij in dat kader voorgesteld heeft om aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen; dat hij in zijn laatste memorie nog verduidelijkt dat hij slechts in ondergeschikte orde ontslag had aangevraagd, dat, bekeken vanuit het dienstbelang, er geen reden is om een TALO-(T) te weigeren wanneer -zoals in zijn geval- het ontslag kan worden toegestaan, dat bijgevolg “de vernietiging van de TALO-weigering met zich medebrengt dat de minister dit wel moet toekennen” en dat, in dat kader, de vernietiging van zijn ontslag uit het actief kader noodzakelijk is om de TALO-(T)-regeling opnieuw te kunnen toekennen; dat hij, wat betreft de beweerde onmogelijkheid om een TALO-regeling te verkrijgen omdat hij niet in werkelijke dienst zou geweest zijn op het ogenblik van de aanvraag -voorwaarde die thans neergelegd is in artikel 20 van de wet van 25 mei 2000-, nog betoogt dat die voorwaarde niet op straffe van nietigheid voorgeschreven is en dat hij in zijn derde middel aanvoert -zonder dat de verwerende partij dat betoog heeft weerlegd- dat andere collega’s wel aanspraak hebben kunnen maken op die regeling, hoewel ook zij op het ogenblik van hun aanvraag niet in werkelijke dienst waren;

4.2.4.1. Overwegende dat verzoeker de vernietiging vordert van de ministeriële weigering van 20 september 1999 om hem vanaf 1 oktober 1999 de TALO-(T)-regeling toe te kennen en van de tegelijkertijd genomen beslissing dat de voorwaarden vervuld zijn om zijn aangevraagd ontslag in te willigen evenals van het daarop gevolgd koninklijk besluit van 1 oktober 1999 waarbij dat ontslag formeel wordt aangenomen; dat de beslissing tot weigering van de tijdelijke ambtsontheffing en de beslissingen betreffende de inwilliging van zijn ontslagaanvraag in die zin met elkaar verbonden zijn dat zij een antwoord bevatten op de aanvraag die verzoeker op 21 juni 1999 bij het bestuur had ingediend, waarin hij zijn verschillende voorkeuren uiteenzet maar niet zonder die voorkeuren in een bepaalde orde te plaatsen; dat hij aldus in eerste instantie vroeg om vanaf 1 oktober 1999 de TALO-(T)-regeling te verkrijgen, vervolgens om, ondergeschikt, vanaf 1 oktober 1999 ontslag te verkrijgen

en tenslotte om, nog meer ondergeschikt, een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden te verkrijgen;

Overwegende dat, geplaatst voor degelijke aanvraag, de verwerende partij zich eerst diende uit te spreken over de aanvraag van de TALO-(T)-regeling en dat de ontslagaanvraag slechts aan de orde kon komen na de weigering van die aanvraag; dat, zoals blijkt uit de ministeriële beslissing van 20 september 1999, de verwerende partij ook aldus tewerk gegaan is; dat zij eerst besloten heeft dat geen TALO-(T) kon toegekend worden om dan te stellen dat de voorwaarden voor een vrijwillig ontslag wel degelijk vervuld waren;

4.2.4.2. Overwegende dat uit de omstandigheid dat de beslissing tot aanvaarding van het ontslag van verzoeker het gevolg is van een vrijwillige aanvraag, niet afgeleid mag worden dat verzoeker met dat ontslag gekregen heeft wat hij gevraagd heeft en dat hij dan ook geen belang meer heeft bij het bestrijden van zijn ontslag; dat, immers, verzoeker slechts in subsidiaire orde -voor het geval zijn TALO-(T) aanvraag zou geweigerd worden- zijn ontslag had aangeboden, hetgeen op het vlak van het annulatieberoep betekent dat het bij het onregelmatig bevinden van de beslissing over de TALO-(T)-aanvraag, vast komt te staan dat de verwerende partij geen beslissing had mogen nemen over de aanvaarding van het ontslag van verzoeker en dat bijgevolg het ontslagbesluit, als een beslissing die haar oorzaak vindt in een onwettig besluit, mede vernietigd dient te worden;

Overwegende dat, aldus gezien, verzoeker er belang bij heeft de vernietiging na te streven van de beslissing van 20 september 1999 waarbij zijn TALO-(T)-aanvraag wordt geweigerd, evenals van de beslissing om hem ontslag te verlenen;

4.2.4.3. Overwegende dan weer dat de verwerende partij zinspeelt op een ander aspect van het belang, te weten dat de minister hoe dan ook de aanvraag van verzoeker had moeten weigeren en dat de minister ook thans nog “in iedere hypothese gehouden zal zijn tot het weigeren van de aanvraag”; dat de vraag naar het

bestaan van dat actueel belang geldt zowel ten aanzien van de weigeringsbeslissing van 20 september 1999 als ten aanzien van deze van 2 februari 2000; dat verzoeker zulks betwist omdat, zoals hij aanvoert in zijn tweede middel, de reglementering waarop de verwerende partij zich steunt -met name artikel 20, § 1, eerste lid, 2°, van het koninklijk besluit van 24 juli 1997, bekrachtigd door de wet van 12 december 1997- ongrondwettig is, aangezien het niet de Koning, maar de wetgever is die de TALO-(T)-regeling had moeten instellen; dat hij om die reden de exceptie verbonden acht met de grond van de zaak;

4.2.4.3.1. Overwegende dat in de loop van het geding de TALO-(T)-reglementering vanuit formeel oogpunt grondig gewijzigd is, maar dat de inhoud ervan ongewijzigd is gebleven; dat ten tijde van de bestreden besluiten van 20 september 1999 en 2 februari 2000 de minister rekening moest houden met de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 juli 1997, hetwelk in zijn artikel 20, § 1, eerste lid, 2°, voorzag in de voorwaarde dat de aanvrager op het ogenblik van zijn aanvraag in werkelijke dienst moest zijn; dat in die omstandigheden verzoeker zijn hiervoor vermelde tweede annulatiemiddel heeft ontwikkeld; dat evenwel de wet van 25 mei 2000 tot instelling van de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en de regeling van de halftijdse vervroegde uitstap voor sommige militairen en tot wijziging van het statuut van de militairen met het oog op de instelling van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking het koninklijk besluit van 24 juli 1997 opgeheven heeft (zie de artikelen 41 en 43 van de wet) met ingang van 20 augustus 1997, de datum van zijn oorspronkelijke inwerkingtreding; dat het door verzoeker tegen die wetsbepalingen ingestelde annulatieberoep door het Arbitragehof is verworpen bij arrest nr. 72/2002 van 23 april 2002; dat bijgevolg thans, voor de beoordeling van het belang, nog enkel rekening gehouden mag worden met de bepalingen van de wet van 25 mei 2000; dat de prejudiciële vraag, die verzoeker heeft geformuleerd dan ook niet meer terzake is aangezien, zoals het Arbitragehof in zijn arrest 72/2002 ook duidelijk heeft aangegeven, die wet grondwetsconform de door verzoeker aangevoerde onregelmatigheden van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 rechtgezet heeft; dat dan ook moet vastgesteld worden dat, sinds de wet van 25 mei

2000, verzoeker geen enkel belang meer heeft bij het aanvoeren van zijn tweede middel, inclus de prejudiciële vraagstelling aan het Arbitragehof;

Overwegende dat, als gezegd, de reglementering inhoudelijk geen wijzigingen heeft ondergaan; dat aldus, het toekennen van de TALO-(T)-regeling altijd afhankelijk is gemaakt van de voorwaarde dat de betrokkene “in werkelijke dienst is op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indient, zonder in mobiliteit of gebezigd te zijn en zonder ter beschikking gesteld te zijn hetzij van de rijkswacht, hetzij van een openbare dienst en zonder een functie te bekleden waarvan de bezoldiging niet gedragen wordt door de begroting van het Ministerie van Landsverdediging”; dat die voorwaarde thans vervat is in artikel 20, § 1, 2°, van de wet van 25 mei 2000, die ten volle van toepassing is op de drie TALO-(T)-aanvragen die verzoeker heeft ingediend; dat verzoeker in zijn laatste memorie wel beweert dat de voorwaarde over het in werkelijke dienst zijn niet substantieel is voor het toekennen van de TALO-(T)-regeling, maar dat de tekst van de wet formeel is en op dat vlak geen discretionaire bevoegdheid aan de minister verleent;

4.2.4.3.2. Overwegende dat, hoewel de auditeur-verslaggever in zijn verslag de aandacht heeft gevestigd op de inhoud van artikel 20, § 1, eerste lid, 2°, van de wet van 25 mei 2000, verzoeker niet betwist dat, om uit te maken of hij op het ogenblik van zijn aanvragen om een TALO-(T) te verkrijgen “in werkelijke dienst” was, rekening gehouden moet worden met artikel 5 van de wet van 20 mei 1994 betreffende de aanwending van de krijgsmacht, de paraatstelling, alsook betreffende de periodes en de standen waarin een militair zich kan bevinden; dat die bepaling voor de militairen van het actief kader de stand “in werkelijke dienst” omschrijft als de stand waarin de militair verkeert “die niet in non-activiteit is overeenkomstig artikel 6”, terwijl dat artikel 6, 1°, als in non-activiteit beschouwt, de militair “die tijdelijk van zijn ambt ontheven is (...)”;

Overwegende dat verzoeker ook niet betwist dat hij op het ogenblik dat hij zijn aanvragen voor het toekennen van de TALO-T-regeling indiende -op 11 juni 1998, op 23 juli 1998 en op 21 juni 1999- een tijdelijke ambtsontheffing

wegens persoonlijke aangelegenheden genoot; dat daaruit volgt dat de wet aan de verwerende partij verbodt om hem het voordeel van de TALO-T-regeling te verlenen en dat dit verbod ook thans nog geldt; dat derhalve het gegrond bevinden van de aangevoerde middelen en de vernietiging van de weigeringen om hem het TALO-(T)-statuut toe te kennen, aan verzoeker onmogelijk het gewenste voordeel kan opleveren;

4.2.4.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie ook nog verwijst naar het derde middel uit zijn verzoekschrift; dat hij daarin aanvoert dat aan andere officieren, die eveneens een tijdelijke ambtsontheffing genoten, wel het voordeel van de TALO-(T)-regeling hebben verkregen, hetgeen een schending van het gelijkheidsbeginsel betekent; dat evenwel dat middel ook niet van aard is om de dwingende bepalingen van de wet van 25 mei 2000 terzijde te schuiven;

4.2.4.5. Overwegende, besluitend, dat verzoeker het vereiste actueel belang ontbeert om de vernietiging na te streven van enerzijds de ministeriële beslissing van 20 september 1999 in de mate dat daarmee zijn aanvraag van 21 juni 1999 om een TALO-(T)-regeling te verkrijgen, verworpen wordt en van anderzijds het ministerieel besluit van 2 februari 2000;

4.2.5. Overwegende dat, nu vastgesteld is dat de Raad van State de weigering van toekenning van de TALO-(T)-regeling aan verzoeker onbesproken moet laten, ook de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep tegen de inwilliging van het door verzoeker aangevraagde ontslag, op zich beschouwd, negatief beantwoord moet worden; dat immers die beslissing het gevolg is van de eigen vraag van verzoeker;

5. Overwegende dat het teloorgaan van het voorwerp van het beroep in de zaken 80.125/IX-1435, 84.891/IX-1889 en 85.490/IX-1929 te wijten is aan de intrekking van de bestreden beslissingen door de verwerende partij; dat het past in die zaken de kosten ten haren laste te leggen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vorderingen tot schorsing en van de beroepen tot nietigverklaring in de zaken A. 80.125/IX-1435, 84.891/IX-1889 en 85.490/IX-929, bepaald op 867,65 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de beroepen tot nietigverklaring in de zaken A. 90.093/1X-2263 en 90.094/1X-2264, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig maart 2000 en vier, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.